



Ur Kult på Göteborgsoperan. Foto Mats Bäcker

Intima solon och kraftfull Decadance

GÖTEBORG: Under en helg bjöd staden på tre dagar med dans. GöteborgsOperan slår i höst på stort med Stravinskijs **Våroffer** och kraftfull dans i Ohad Naharins tappning medan dansscenen *3:e Våningen* bjöd på utsökt solodans i det lilla formatet.

På fredagskvällen besökte Dansportalen den ambitiösa dans- och konstscenen *3:e Våningen* och dess presentation av den turkiske koreografen och dansaren Canan Yücel Pekicten i soloföreställningen **All About the Heart**.



Canan Yücel Pekicten i Dvärgen. Foto Murat Dürüm

Två kortare solon inledde: Drottningen i **Der Zwerg Lied** med musik av Franz Schubert, inspirerad av Pär Lagerkvists roman **Dvärgen** och ett solo för den kvinnliga huvudpersonen i den finska berättelsen om Pohjolas dotter (**Pohjan Neiti**) i nationaleposet *Kalevala*. Två sinsemellan helt olika porträtt av kvinnor i utsatta positioner tolkade med insikt och stark inlevelse.

Huvudnumret är en tolkning av huvudrollen i Puccinis **Madame Butterfly**, Cio-Cio-San, där dansaren ger uttryck för hennes gradvisa förvandling från förälskad ung flicka till en ensam, sviken och förgrämd äldre kvinna.

Canen Yücel Pekicten fångar åskådaren med sin djupt kända inlevelse och finner gripande uttryck för sina gestaltningar – tidigare tolkade ur ett manligt perspektiv.

Ett besök på 3:e Våningen kan alltid rekommenderas!



Emilie Leriche i Sacre. Foto Mats Bäcker

GöteborgsOperans Damskompani inleder sin föreställning **Kult** med Stravinskijs **Sacre (Våroffer)** i en ny tolkning av den israeliske koreografen Roy Assaf. Föreställningen är menad att ges i två versioner, en med enbart kvinnliga dansare och en med män. Nu ville ödet att en av männen skadat sig, så samma version gavs vid de två föreställningar som vi besökte.

Orkestern var placerad på scenen runt en avbalkad central del där en vit rektangulär yta utgjorde dansgolvet. Dansarna hade inte stor plats att utbreda sig på och de står en stor del av dansen tätt samman.

Koreografin blir därför rätt så begränsad till små rörelser och har svårt att nå ut i den stora teatersalongen. Helhetsintrycket blir ganska vagt och den stora behållningen står orkestern för.

Det hade förstås varit intressant att även se den manliga versionen.



Full fart i Decadance Gothenburg. Foto Mats Bäcker

Desto mer liv på scenen blev det med Ohad Naharins **Decadance Gothenburg**, där koreografen satt samman några tidigare succéer ur sin stora repertoar.

Här rycks publiken omedelbart med och när dansarna går ut i salongen och bjuder upp var sin partner till dans på scenen har de inte svårt att finna villiga personer. Hela publiken känner säkert lusten att dansa till den livliga musiken.

Kvällen slutar med rungande bifall!

Anders Jörlén

24 sep 2017